

Harrikkamiehen itsetunto

Ostin kesätienesteilläni 14-vuotiaan Zündapp-merkkisen saksalaisen moottoripolkupyörän eli mopon. Se oli silloin tämän luokan ehdotonta aatelia. Maksoi kyllä rutosti enemmän kuin Soliferit, Tunturit, Puchit ja Sachsit. Kun näissä sylinteriä ja mäntää alettiin kunnostaa jo kymmenen tuhannen kilometrin paikkeilla, ei Zündappin vallankumouksellisesta kovakromatusta sylinteristä ollut vielä edes uutuuden nihkeys hävinnyt. Zündapp oli myös kova sana tanssilavamatkoilla.

Sitten tuli kokeiltua itäpyörää ja sen semmoisia. Viimeisin oli 305-kuutioinen kaksipyttyinen Honda 60-luvun puolivälissä. Se kulki ja kehräsi, mutta sillä ei ollut samanlaista sielua kuin isommissa nelitahtisissa. Niihin koulupojalla taas ei ollut varaa.

Prätkäily tyrehtyi aikanaan opiskeluihin ja krooniseen rahapulaan. Mutta himo jäi ja vahvistui. Vielä joskus!

Autolla ajaessani olen varmaan monta kertaa käyttäytynyt kummallisesti yrittäessäni tiirailla, millainen moottoripyörä tuli tai meni. Ja ikkuna on aina tarvinnut avata, jotta kuulisi soundin. Joskus sattui matkalla muutaman kymmenen Harrikan kulkueita jylisten johonkin tapaamiseen. Värisyttävämpää kokemusta saa hakea. Tauti vaan paheni.

Luulisi, että moottoripyörän ääni olisi aivan sivuseikka. Eihän sitä edes itse ajaessa kunnolla kuule. Mutta eipä vaan tunnu olevan. Kovan kilpailun ahdistamina japsit ovat yrittäneet rakentaa prikulleen samanlaisen moottorin, mutta vaikka siihen panisi millaiset putket, ei vaan toimi.

Sairauteen ei näemmä ole kuin yksi tepsivä lääke. Ja se lääke tuli vihdoin ja viimein pitkän hakemisen jälkeen myöhään syksyllä 1996. Ilmat olivat jo koleat, mutta pikkuisen pääsi maistelemaan. Talvella vähän rakennettaisiin, ja sitten ...

Kesän pääralli sattui olemaan Valkealassa, kauniissa maalaiskunnassa, jossa juureni ovat visusti kiinni. Mikä olisikaan mahtavampaa, kuin päräyttää kunnon pyörällä nuoruuden mopoteillä. Ties vaikka joku vanha tuttu huomaisi.

Vanhat tiet löytyivät. Mäet olivat vain tasaantuneet, mutkat loiventuneet ja matkat lyhentyneet. Tuttujakin näkyi.

Tulin Orilammelle vasta lauantaina iltapäivällä, koska aikaisemmin en päässyt. Vastaanotto oli kaikin puolin fiksu. Ja sitten bongailemaan hienoja vehkeitä. Varmasti monen muunkin yksi päätarkoitus on katsella, kysellä ja saada uusia idiksiä. Sain minäkin pari, joista yhden olen jo toteuttanut.

Olut oli hyvää. Mielestäni se, etenkin tsekkiläinen, on paras alkoholijuoma. Olut alkaa jo Suomessakin olla kelvollista kaikenlaisissa tilaisuuksissa.

Mutta.

Mitä on ryyppäämisen tolkuton esittäminen ja korostaminen sekä paikkojen sottaaminen? Tällaisen kuvanko haluamme itsestämme antaa? Emmekö pysty muuhun?

Nuori Harrikkamies, missä on itsetuntosi? Ja oletko huomannut, että fikset kimmat eivät tykkää örisevistä kundeista. Eivät todellakaan.

pajen